

Димитър Бежански

Пирамида

Седим в гаража на Кирето аз, Пешо, Драган и Бухала и пием мастика. Времето навънка топло, слънце пече – бе, кво да ви разправам – точно мастикарско време.

Пием си ние мастиката и аз предлагам:

– Искате ли – предлагам – да направим пирамида?

– Бе, ти си луд! – отвърщат и тримата. – На тая жега! Па и да не сме фараони, та да правим пирамиди!

– Не, бе! – викам им. – Не египетска пирамида, а такава като варненските!

– В никакъв случай! – още повече се дърпат те. – За такава работа се влиза в панделата!

Виждам, че пак не са ме разбрали правилно, и обяснявам бавно като на олигофрени:

– Не става дума – казвам – за финансова пирамида, а за мастикова! Обърнете внимание – мас-ти-ко-ва! А сега внимавайте! Значи аз поръчвам на Пешо една мастика. А той в отговор ми поръчва две. Драган също поръчва на Пешо една мастика. Пешо в отговор – две. Бухала и той – една мастика на Пешо. Пешо на Бухала – две. Разбрахте ли сега?

– Другите не знам кво са разбрали – вика Пешо, – обаче аз разбрах, че от цялата тая работа аз ще съм прекаран!

– Защо? – питам.

– Как, защо, бе, как защо?! – дръвчи се Пешо. – Проста аритметика – поръчвам шест мастики, а пия три.

– Това е само при първия кръг! – прекъсвам го. – Защото ще има и втори! Тогава вече ти ще си поръчал дванайсет мастики, а ще си изпил шест!

– Значи минавката е още по-чепата! – ядосва се Пешо. – Що ме правиш на баламурник!

Разбирам, че наистина имам работа с олигофрен и продължавам обясненията още по-бавно:

– Пешак, слушай внимателно и разсъждавай! След втория кръг ти наистина ще си поръчал дванайсет мастики и ще си изпил шест. Спор няма! Но за сметка на това всеки от нас Драган, Бухала и аз ще сме изпили само по четири мастики. Следователно ти, с твоите шест ще си пиян като релса, а ние с нашите четири все още ще сме кукурячета! При което, значи те хващаме и те занасяме у вас! Чакай, не ме прекъсвай! Това днеска! Утре пирамидата се завърта! Всички викаме по една мастика на Бухала, той на нас – по две! После ние – още по една на Бухала, той на нас – по две! Накрая – Бухала пиян, ние трезви! И го носим у тях!

На следващия ден...

– Ясно! – прекъсва ме Пешо. – Така съм навит!

Другите също се навиха.

И оттогава вече цяла седмица си правим пирамидката и си живеем задружно като първокласници. Днес – аз къркютук! Носят ме! Утре – Драган! Носим го! И пирамидата ни никога не рухва! Защото в основата ѝ стоят трезви и честни хора! А варненските пирамиди защо се разнебитиха? Защото там всеки мисли първо за себе си, ето затова! Не, дами и господа! Така здрави пирамиди не се правят! Ако не вярвате, питайте фараоните! И Драган, и Пешо, и Бухала!

– Ало, Кире, дай на всички по две мастики от мене!

КРАЙ

© 2001 Димитър Бежански

Източник: <http://bezmonitor.com>

Публикация:

Димитър Бежански, „Търся французайка“, ISBN 954-715-099-5
(с) Димитър Бежански, 2001, (с) Доньо Донеv, 2001, (с) ВСУ „Черноризец Храбър“ –
Варна, 2001

Публикува се на <http://bezmonitor.com> с любезното съгласие на автора.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3030>]